

siger jeg, for Folketinget ganske uantageligt. Forholdene vedrørende Statsbanernes Takster ere siden 1896 ordnede ved Lov, og Meningen hermed er selvfølgelig den, at de fremdeles skulle vedblive at være ordnede ved Lov. Naar den nuværende Lov løber ud, hvad den gør den 1ste April d. A., er det selvfølgelig ikke Meningen, at man dermed skulde vende tilbage til en Tilstand, som er uden al Lovordning. Hvorvidt det overhovedet er ønskeligt, at Statsbanernes Takster skulde fastsættes i Enkelthederne ved Lov, eller at de i større eller mindre Omfang skulde være overladte til administrativ Afgørelse, det er noget, hvorom der kan være forskellige Opfattelser. Det er meget muligt, at der er Hensigtsmæssighedshensyn, som kunne tale for, at man i større Omfang end Tilfældet er efter den nugældende Takstlov, maa kunne overlade Ordningen af Enkeltheder til Administrationen. Det er muligt, det skal jeg ganske lade staa hen, men hvis man kommer til den Opfattelse, at dette er det rigtige, saa bør ogsaa dette fastslaaes ved Lov. Grænserne for Administrationens Raadighed over Taksterne og alt, hvad dermed staar i Forbindelse, bør være trukne ved Lov, og kun inden for de Grænser, Loven fastsætter, bør Administrationen have fri Bestemmelsesret. Dette er noget, som i den Grad siger sig selv, at der slet ikke er Anledning til yderligere at dvæle herved. Idet jeg altsaa indstiller det af Fællesudvalgets langt overvejende Flertal stillede Forslag til Vedtagelse, skal jeg tilføje et Haab om, at dette ogsaa maa blive vedtaget i Landstinget, saaledes at der kan komme til at foreligge en af begge Rigsdagens Afdelinger samstemmende vedtagen Affattelse af Loven.

Hammerich: Naar jeg lige saavel som det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) ikke har kunnet tiltræde Flertallets Forslag til Lovens Affattelse, kan jeg ganske kort give mine Grunde dertil. Forholdet er jo dette, at vi for 5 Aar siden vedtog en Takstlov, med Hensyn til hvilken man med Rette nærrede stor Betænkelighed, og som man fra mange Sider mente bandt Administrationen anderledes; end den burde bindes, og hvor man over for et Spørgsmaal som det om Taksterne havde stor Betænkelighed ved at binde Administrationen saa stærkt, som man gjorde, og særlig til de urimelig lave Takster. I det andet Ting var denne Betænkelighed saa stærk, at man sagde: Vi kunne kun forsvare at gaa

med til denne Lov som et Forsøg, der løber ud, naar det har været prøvet i 5 Aar. Derfor bestemte man ikke, som man plejer over for Love, som man mener skulle gælde og bare efterses senere, at denne Lov skulde revideres om 5 Aar. Nej, man fastslog, at denne Lov skal opføre den 1ste April 1901, altsaa nu paa Mandag. Der var selvfølgelig en ganske bestemt Mening med dette, den bestemte Mening, at man vilde have det Tryk paa Rigsdagen, at den vil have at vedtage en anden Lov i en Form, som begge Ting finde tilfredsstillende; ellers falder man tilbage paa Forholdene fra før 1896. Imidlertid blev der jo nedsat en Kommission for at undersøge disse Forhold, og den fik ogsaa Taksterne til sin Behandling, men har ikke naaet til noget Resultat. Grunden hertil skal jeg ikke her komme ind paa, men kun holde mig til, at Kommissionen har ingen Vejledning kunnet give Administrationen, og Administrationen har da været henvist til at søge Forstaaelse om ny Takster, der mere stemmede med, hvad man ansaa for rigtigt efter den Erfaring, der er gjort. Da Tingene nu ikke have kunnet enes om det hertil sigtende Forslag, har det nedsatte Fællesudvalg haft den Opgave at bringe en Forstaaelse, efter hvilken et nyt Forslag kunde udarbejdes, hvorom Enighed kunde opnaas mellem Tingene; det var Fællesudvalgets Opgave. Og det forekommer mig da her, at Flertallet i Landstinget, fra hvem dette Forslag om at lade Loven gælde til 1ste Januar 1902 stammede, stillede sig overordentlig imødekommende, og der er vel heller neppe Tvivl om, at den Tilføjelse, der blev gjort, men som ikke har faaet Tilslutning, ogsaa i sin Tanke absolut er en Imødekommen imod de Ønsker, der have været oppe her i Tinget. Den siger nemlig i al Korthed, at hvis der ikke den 1ste Januar 1902 er naaet Forstaaelse, skal Regeringen dog ikke til den Tid have udarbejdet et Takstforslag, som saa fra 1ste Januar bliver gyldigt, nej, den siger: Regeringen skal i den Takstordning, den da paa sit Ansvar maa gaa til, tage Hensyn, for saa vidt den finder det forsvarligt, til saadanne Tanker og Ønsker, der under Sagens Behandling i de tre Maaneder, der ere givne til at naa en Forstaaelse om Loven, ere komne frem i de lovgivende Forsamlinger, og den holder endda ogsaa fuldstændig aabent, at hvis Tingene, hvad der slet ikke er udelukket, inden 1ste April alligevel blive enige om et Forslag, at Administrationen da, hvad den sikkert vil føle